

No. 3. }

Marts 1883.

{ 9de Aargang.

Mindeord

over

Ole Nikolai Lie.

store Gud! hvad hændte der
Den tyvende November her?
En Ungdom med en stille Mand
Som Offer saldt for Morderhaand.

Attenhundrede otti to
Nu Herrens Nav man talder jo.
De Kristne regner Liden saa,
Indtil et evigt Nav de naa.

Mandag, den første Arbejdsdag,
Vor Ole vel i Fred og Mag
Til Frankliu hen for Fader gaar,
Men elsket Hjem ei mere naar.

Den tolote Mai i ferti to,
I Norges Land, i Fædres Bo,
Vor Ole var til Verden fød
Og ømme Moders Pleie nød.

I Faabergs Gjaeld, ved hellig Flod
I Daabens Vand Forældre lod
Den lille Ole saa sit Navn;
De lagde ham i Jesu Favn.

I atten hundrede sytti ot'
Vor Herre gjør hain meget Godt;
I Børnsalderom, Sandheds Bud,
Han læres, søres til sin Gud.

„Forfager, tror du?“ Spørgsmaal lød,
„Og vandrer saa indtil din Død?“
Da høit han spur sin første Ed
Med helligt „Ja!“ for Ewighed:

„Min Fresses Gud, min Jesus tro,
Saa sandt I hør', Forældre to
Og store, store Vidnehær,
Som om mig staar, lig Skovens Trær.“

„Jeg vandre vil i stille Sind,
Som det sig bør, gaa ud og ind
I Kristen-Menighed paa Jord
Med Ordet og et helligt Bord!“

Vi saa hans stille, bramfri Færd
Imod Forældre, Læg og Lærd.
Hans Liv var uden Støt og Larm;
Han vilde Ingen gjøre Harm,

Trofast mod Ven og Kammerat,
Han syntes aldrig glemme, at
I Himlen var hans bedste Ven,
Og hid han søgte trolig hen.

En Mærkets Mand hans Liv har endt;
Men Lyset blev for Ole tændt,
Da Englefarens Sjelen tog
Og dermed hen til Himlen drog.

Den næste Helg han Herrens Ord
Alt paa Guds Bud og helligt Ord
Vel agted' gjæste sammen med
De Andre i sin Menighed.

Vi haabe nu, ved Kongens Ord
I Himmelen langt over Jord
Han sidder som velsignet Gjest
Og holder Lammets Rådver-Fejt.

Han byttede vor Jammerdal
Med Himlens Fryd i Gressdal,
Og lytter nu til Englesang
Og Jesu Løses himmelsk Klang.

„Farvel da, Hjem, du jordisk Vo!
Farvel, Forældre, begge To!
Farvel, I Spødsfend', alle Smaa!
Gid Jesus hos Jer blive maa!“

„Farvel, du gamle Bedstefar!
Din Dag den hælver og aftar;
Befal din Sjæl i Herrens Haand,
Da ses vi igjen i Himlens Land!“

„Farvel til Unge, Kjendt og Ven!
Den ædle Ungdoms Tid gaar hen, —
Saa holder Stien ven med Fjeld,
Og vandrer frem ustraffelig!“

„Farvel, du jordisk Menighed!
Dig binde Herrens Enighed
Tilsammen, indtil Himlens Havn
Saa vel du naar i Jesu Navn!“

De Stilles Tal alt færre bli'r,
Som Tid hen ad Enden gli'r; —
De Gamle glemme Herrens Bud,
De Unge sine Fædres Gud.

Med Ole Læs Død gif det saa til:
Mandag den 20de November 1882 reiste
han til en liden By, Franklin, med et Læs
Hæde for sin Fader. For Hveden modtog
han Pengene i Fleres Paasyn. Om trent
ved Solnedgang begav han sig paa Hjem-
veien. Han hørte alene. Strax udenfor
Byen indhenter han en Fodgjænger, en irsk
Ungdom, som anmoder ham om at faa
kjøre. Den fredfæle og venlige Ole, der i
sin Trosthyldighed ikke aner den ringeste Fare,
lader Fodgjængeren uden Videre stige op
og kjøre med sig. I den stille, kolde, klare
Høstften bærer det raske afsted henad Post-
veien over et tætbbygget Prairiesletement,
medens de forgyldte smaa Skyer i Vest vise,
hvor Solen gif ned; Stjernerne komme til-
synne, den ene efter den anden, og Halo-
maanen, bleg som Døden selv, ligger frem
fra den østlige Himmelen. Saaledes til-
bagelægges den ene Mil efter den anden,
— de kjørende sidde Side om Side —
indtil de endelig komme paa det høieste Punkt
i — nær sagt — den hele Omegn; en li-
den Fordybning, midt oppe paa Forhøin-
gen, knapt $\frac{1}{4}$ Mil fra den nærmeste Fær-
mer og neppe 1 Mil fra Oles Hjem, var
udseet til Stedet for denne Mærkets Hand-
ling; thi her er den irske Ungdom, kun ca. 18
Aar af Alder, hjerteløs nok, — for at faa
fat paa et lidet Beløb Penge —, til ved
Revolverstud at berøve den fredelige Ung-
ling Livet. Studene høres i Aftenens Ekko
vidt omkring. Ogsaa i Oles Hjem hører
baade Fader og Broder Vognens Rullen
og Stud, samt Hoo! Hoo! Atter tykt og
stille. Man aner Intet, førend en af Na-
boerne, der strax efter kom den samme Vej,
meldte Ulykken. Man kan da tænke sig
Forældrenes, Bedstefaderens og alle Sod-
stendes Sorg og Graad. Husets ældste
Søn, en haabefuld, høitættet Ungling, var
paa en voldsom og unaturlig Maade bleven
rykket ud af Livet. Han var en trosthyldig,
men stilsfærdig og from Ungdom, ædruelig,
ligetil en Hader af Dranterhusene, som man
urettelig kalder „Salooner“. Og hoorledes
han holdt af Kirken Gøder, viser ogsaa det
sjele. — for ikke at sige, det for hans
Alder her eneftaaende — Træk, at han end-
nu i sit sidste Leveaar tre Gange besøgte
Herrens Rådverdbord. Han vil længe sav-
nes af Venner og Kammerater, og altid be-
grædes af sine Nærmeste. Guds Ord vil
vel troste dem, naar de holde sig dertil,
men Saaet i Moder- og Faderhertet vil
vel ikke gro helt til paa denne Jord.

Camp, Newville Co., Minn., Jan. 1883.

Den gamle Røgter.

En smuk Sommerdag vandrede en Lærer ude paa Marken med nogle unge Mennesker, hvis Uddannelse var ham betroet, og iblandt disse var en ung lystig Fyr, der altid gjerne vilde have en eller anden Spøg for.

„Her staar et Par Træsko,“ udbød han. „De maa vist tilhøre Røgteren, der løber der henne for at jage Rjøerne af Hveden. Nu er han saa optaget, at han hverken hører eller ser; lad os sætte Træskoene her bag Gjerdet og saa skjule os og se, hvorledes han bærer sig ad, naar han ikke kan finde dem.“

„Nei, jeg vil foreslaa dig en meget bedre Spøg,“ sagde Læreren; „læg en Tokrone i hver af Træskoene, og lad os se, hvad han saa gjør.“

Det unge Menneske, der havde nok af Penge og altid var vant til at give dem raaskt ud, fandt, at den ene Spøg kunde være lige saa god som den anden; han tog derfor to blanke Tokronestykker op af sin Pung og lagde et ovenpaa Halmene i hver af Træskoene, hvorpaa de Alle skjulte sig mellem Bussene.

Lidt efter kom den gamle Mand, endnu noget forpustet efter det anstrengende Løb, og stak Foden i den ene Træsko; men han trak den strax ud igjen; thi den stødte paa noget Haardt, som han antog for en Sten, og den vilde han først ryste ud. Da han rystede, var det imidlertid til hans store Forbauselse ingen Sten, men en skinnende Solvmynt, der faldt ud af hans gamle Træsko. Han tog den op og holdt den tæt op til Dinene for at se, om det ogsaa var en god ægte dansk Daler? Ja, det var det rigtige Præg med Kongens Billede paa den ene Side og Baabnet mellem Fjfen og Året paa den anden, og efter endnu at have grun- det lidt og seet sig om, puttede han den i Lommen.

Nu stak han Foden i den anden Træsko og blev om mulig endnu mere forbau- set ved ogsaa der at støde paa den samme

runde, haarde Gjenstand. Efter ogsaa at have betragtet denne nøie, saa lde han paa en Gang knæle ned og sige høit:

„Nu ser jeg, Herre, at det dog er sandt, at Du hjælper den, der sætter sin Lid til Dig; da jeg i Morges bad, at jeg maatte kunne betale Ole Milsen de 4 Kr., jeg skyldte ham, turde jeg dog næsten ikke tro paa det, for jeg kunde ikke begribe, hvordan det skulde gaa til; men nu ser jeg, at Du kan Alt, hvad Du vil. „Bei har Du alle Steder, Dig Midler fattes ei,“ som der staar i Salmen. Hjælp mig nu til, at jeg rigtig maa kunne sige Dig Tak for dem!“

Dg dermed reiste Røgteren sig op og gif sin Bei uden at ane, at Nogen havde seet eller hørt Noget til ham.

Da han var borte, kom det unge Men- neske frem mellem Bussene, efter først om- hyggelig at have tørret sine Dine. Han havde seet, at Gud havde brugt ham som Medskab til at give den fattige Mand Pen- gene; men han følte med Skam, hvor lidet værdig han var dertil; thi han havde kun tilfredsstillt et Lune, der lige saa vel kunde have bragt ham til at slaa Smut hen over Søen med sine Penge, som give den gamle Mand dem. Han takkede Læreren for det gode Raad, han havde givet ham; han havde faaet en Lære, sagde han, som han aldrig skulde glemme. Han glemtede den hel- ser ikke; thi det blev ikke sidste Gang, Vor Herre brugte ham som Medskab til at hjælpe en Fattig. (N. ill. Børnebl.).

Smaastrykker.

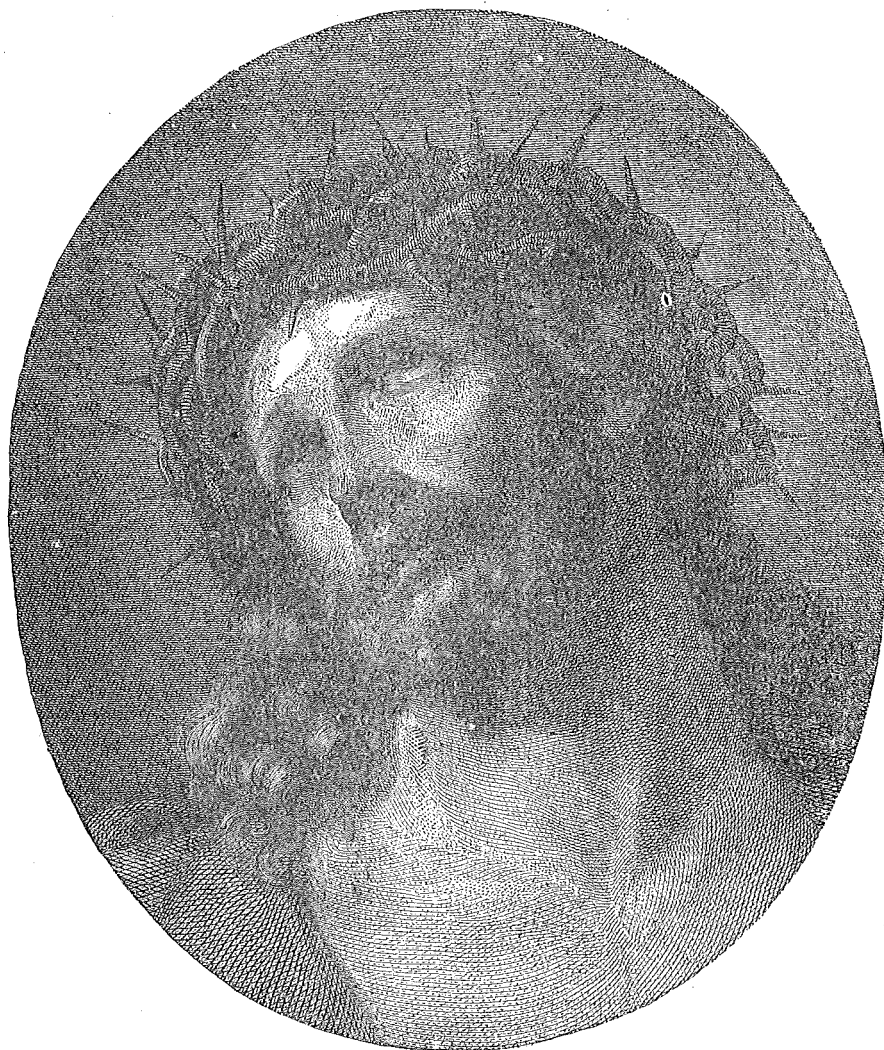
Børge. Hvis du borger,
Har du Sorger.

En betalt Troie varmer mere end en borget Peltis.

Renter æde ogsaa med af Fadet.
Hvo, der begynder med Stort, ender med Lidet.

Lotteri. For spille Ti sig fattige, end
En sig rig.
Som vundet, saa svundet.

Den tornekronede Frelser.

Kronen de af Torne sætte,
 Første Frugt af Jordens Van,
 Og med Haand de den sætte
 Paa den dyre Smertens Mand.
 Skarp som Naal og Sværdets Dd
 Riber den en Krands af Blod,
 Som i tunge Draaber rinder
 Ned ad Jesu blege Kinder.

Tornekronen, som dig svinger,
 Opudi min Lyftgaard randt
 Og min egen Udyds Fingerr
 Disse Torneviste bandt;
 Jeg den velbdig trykte ind
 Med et ondt, halstarrigt Sind,
 Saa du maatte strax udtomme
 For mig dine Blodestromme.

Derfor vil jeg daglig hugge,
 Syndens Torn og Tidsef op,
 Lad dit Blod mig dog bedugge,
 Som sled af din hellig' Krop!
 Af den Torn, som saared' dig,
 Lad den Trost fremgaa for mig,
 At min Synd og Slangen sledte
 Af sin Braad den Gang, du blødt!

Kingo.

Rom. 5, 19.

„Egtesom ved det ene Menneskes Ulydighed de Mange ere blevne Syndere, —

— saa skulle og de Mange vorde retfærdige ved den Enes Lydighed.“

Den første Løgn.

(Efter det Engelske ved N. Th. J.).

(Fortjætteise).

„Han har været rigtig uartig, Frue,“ svarede Dora, „han har slaaet Meltekruket istykker med sin væmmelige Bold. Og saa tyver han for at slippe fra det og giver Topsy Skylden.“

„Topsy har dog gjort det, og det er rigtig stygt af dig at give mig Skylden og sige, at min Bold skal brændes,“ snostede jeg.

„Robert, Robert!“ sagde min Moder, medens Dora vedblev at brumme.

„Lad det nu være godt, Dora! Robert kan blive her hos mig,“ vedblev min Moder, og saa snart Pigen var gaaet, tog hun mig paa Skjodet og sagde:

„Naa, mit Barn, fortæl mig saa, hvorledes det Hele er gaaet til!“

„Havde jeg nu dog blot sagt Sandheden; men den ene Løgn ligesom truede mig til at blive ved paa den engang betraadte Bane. Jeg var bange for, at Moder skulde tage Doras Parti og brænde Bolden, om hun fik at vide, hvad jeg havde gjort med den. I Stedet for altsaa at bekjende min Forfeelse, lavede jeg den mest sandsynlige Historie, jeg kunde hitte paa, og sagde, at Topsy, da jeg legede med Bolden, ved et Spring op paa Bordet havde slaaet Kruket istykker.“

„Det var fjedeigt, min Dreng; men det Skete lader sig ikke ændre, og du har ikke Noget at bebrejde dig, uden forsaavidt du har været uartig mod Dora.“

„Ikke Noget at bebrejde mig!“ tænkte jeg og græd endnu heftigere.

„Saa ti dog stille, kjære Barn, dine Taarer kunne jo ikke gjøre Kruket helt, og der er jo Intet at græde for.“

„Men hun har sagt, at hun vil brænde min Bold,“ hulkede jeg, da jeg forstod, at mine Taarer kunde give Anledning til Mis-tanke.

„Brænde din Bold, fordi Topsy har gjort Ulykker? Det ved da Dora nok, at

jeg ikke vilde tillade. Er du ganske vis paa, at Topsy har gjort det?“

„Ja, Moder.“

„Saa skal du ikke græde mere. Vi kunne jo ikke straffe den stakkels Topsy, der ikke ved, hvad han har gjort. Eller mener du, han skal have Straf? Det er maasse rigtigst at lade ham sulte?“

„Nei, nei, Moder!“

Nu forstod jeg, hvor daarligt og ubetænksomt jeg havde handlet mod Topsy, og det solte jeg, at skulde han lide for min Skyld, da moatte jeg bekjende Alt, hvad det saa end skulde koste. Jeg vidste nok, at Moder ikke vilde gjøre Alvor af, hvad han sagde; men hvem kunde vide, hvilken Straf Dora kunde tiltænke Hundene, hvis hun virkelig troede, at den havde slaaet Kruket istykker; og ved den Tanke begyndte jeg atter at græde endnu stærkere.

„Lad nu dog være at græde,“ gjentog Moder. „Vær nu en rask Dreng, Robert! Du kan jo gaa lidt ud i Haven og springe omkring, til du skal i Seng.“

Med disse Ord gav hun mig et Kys og astorrede mine Taarer. Jeg slog mine Arme omkring hendes Hals — hun skjod mig sagte fra sig, og jeg sprang afsted ud i Haven med Topsy lige i Hælene paa mig og Bolden i Haanden; dog tror jeg, jeg havde følt mig lettere tilmode, om den sidste havde ligget i Hæden. Jeg havde aldrig forloiet, men vidste godt, hvor syndigt det var, og dette hvilede mig tungt paa Hjertet. Og alligevel var jeg i Grunden glad over at have frelst min Bold — „Dora kan nu sige, hvad hun vil, saa tror Moder hende dog ikke,“ tænkte jeg, idet Topsy og jeg sprang omkring i Gangene. Saa kastede jeg Bolden høit i Beiret, og Topsy og jeg tumlede over hinanden i vor Fjer for at gribe den, og Legen lagde saa aldeles Beslag paa mig, at jeg snart ikke længer tænkte paa min Løgn.

Solen gik ned, medens Topsy og jeg legede i Haven, og en sort Sky trak hen over Himlen. Det store Læxestræ henne ved Havelaagen fik i Halvmørket et uhygge-

ligt, spøgelseagtigt Udseende. En ubehagelig Følelse gjennembevæde mig; det forekom mig, som om alle Mennesker vare langt, langt borte fra mig, og som om Topsy og jeg vare ganske ene i Verden. Jeg ventede, at Dora skulde komme ud efter mig; men det blev mørkere og mørkere, det store Træ sortere og sortere — og hun kom ikke endda.

Jeg satte mig paa en Bænk og luffede Dinene; Topsy lagde sig ved mine Fodder ved Siden af Volden. Da jeg atter saa op, havde Topsy listet sig bort, som om mit Selskab var blevet ham for ensformigt. Til sidst turde jeg ikke blive der ude længere. Men da jeg havde naaet Forstuedøren, kom jeg til at tænke paa, at det neppe vilde være raadeligt at tage Volden med ind; hvis Dora endnu var vred paa mig — og det var hun nok, siden hun ikke havde hentet mig ind — saa vilde hun sikkert brænde den, hvis hun fik fat paa den.

Jeg vilde derfor gjøre bedst i at gemme den i Haven, og jeg kom i Tanker om, at der langt inde i en Busk var en Fugle rede; der vilde jeg lægge den, bare jeg kunde faa Mod til at stifte Haanden derind. Forsigtigt boiede jeg Grenene og lagde Volden i Neden. I det samme floi en Fugl, der blev opskræmmet af Grenenes Raslen, op fra en anden Busk og for skrigende forbi mit Hoved.

Hvor den onde Samvittighed dog gjør os til Rujoner! Den lille Fugl, som oien-synlig var dødelig forskrækket, bragte mig aldeles ud af Fatningen. Jeg solte mig overbedst om, at den havde seet Alt, hvad jeg havde gjort, og nu floi op til Himlen for at fortælle det Altsammen.

Jeg sprang afsted, saa hurtigt jeg kunde, og standsede ikke, før jeg var inde. Der var ingen Dora, hverken i Dagligstuen eller i Barnekammeret, og jeg begav mig saa hen til Moders Værelse for at se, om hun var der.

Nu, da min Vold var i Sikkerhed, var jeg ikke længer bange, og da jeg var meget træt, længtes jeg efter at kunne blive klædt af.

Da jeg kom til Moders Dør, hørte jeg, at hun talte med Dora. Jeg kunde ikke høre, hvad de sagde; men, netop som jeg greb om Haandtaget, udbrød Moder i en høi Tone:

„Du tager bestemt fejl, Dora. Mit Hjerter vilde briste, om jeg vidste, at Robert havde loiet for mig.“

„Det har han gjort; Fruen kan stole paa det. Jeg vilde ikke paa nogen Maade have sagt det i Aften, hvis Fruen ikke imod min Vilje ligefrem havde loffet det ud af mig.“

Jeg gav mig ikke Tid til at høre Mere, men listede mig som en Forbryder ind i Barnekammeret. Saa hurtigt det uden Hjælp lod sig gjøre, klædte jeg mig af, krob tilsæns og trak Tæppet op over Hovedet.

Lidt efter kom Dora ind med Lys og rev mig Tæppet fra Hovedet.

„Naar, saa her er du!“ udbrød hun, „og jeg, som har søgt rundt omkring efter dig uden at kunne faa fat paa dig! Hvorfor ventede du ikke med at gaa i Seng, til jeg kunde hjælpe dig?“

„Jeg kan godt hjælpe mig selv,“ svarede jeg og vendte mig om paa den anden Side, saa at jeg kom til at vende hende Ryggen.

„Det mener jeg med. Smaa Dreng, der ere gamle nok til at lyve, bør ogsaa være gamle nok til at klæde sig selv af. Men du har dog sagtens ikke læst din Aftenbøn endnu?“

„Naar Moder kommer og siger mig god Nat, læser hun Bønnerne med mig.“

„Din Moder kommer ikke ind i Aften; hun er meget daarlig.“

Jeg blev ved disse Ord som bedøvet af Frygt og Sorg; thi jeg troede sikkert, at min Moders Hjerter var bristet for min Skyld, og at hun nu skulde dø.

„Kan det ikke blive helt igjen, Dora?“ spurgte jeg hullkende.

„Jeg har samlet Stumperne sammen, og det er ikke saa slemt, som jeg havde troet; men du burde i hvert Fald have ladet være med at lyve.“

„Jeg tænker ikke paa Kruset, men paa Moders Hjerte!“ hulkede jeg, idet jeg foer op i Sengen.

„Men Varn dog, du taler jo i Vil-delse!“ udbrød Dora bestyrtet.

„Vær nu en god Dreng og lig stille og bed Vor Herre tilgive dig og lade din Moder blive rask igjen — sov vel!“

Jeg lagde mig ned, som hun bad mig; hun stoppede Dynen ved om mig og gik sin Vej, idet hun paany sagde, at jeg skulde sove.

(Fortsættes).

Aften sang.

Jeg er træt og gaar til No,
Luffer mine Dine to;
Fader, se med Kjærlighed
Til mit ringe Leie ned!

Har idag jeg, kjære Gud,
Syndet imod dine Bud,
Vær mig naadig, vær mig god,
Slet det ud for Jesu Blod!

Staa de syge Hjerter bi,
Luf de trætte Dine i,
Giv os Alle Fred og No
I vor Herres Jesu Tro!

Regneopgave.

Gamle Frants boede hos sin Søn, Smedermester Dahl, hvis lille Søn allerede hjalp sin Fader i Værkstedet. Da man en Dag spurgte Farfaderen, der var en god Regnemester, hvor gammel han var, svarede han: Min Søn og jeg ere tilfammen 100 Aar gamle; min Sønnesøn og jeg 70, og min Søn og hans Søn 50 Aar. Kunne I saa sige mig, hvor gammel jeg er?”

G a a d e.

Du Ordet du læser ret eller vendt,
Det Samme kommer dog ud ontrent:
To Mænd i det gamle Testament,
For Gjerrighed begge vel bekendt.
E. B.

Opløsning

paa Gaarden i No. 1:
Paris.

Rigtig opløst af M. H. S., Willmar, Minn.; R. H., Critt, Wis.; E. D., Utica, Wis.; M. D., Meckling, Sac. Terr.; J. J., Mising Sun, Wis.; H. S., Milwaukee, Wis.; W., Deer Park, Wis.; G. J. N., Clay Banks, Wis.; J. D. J., North Fort, Minn.; R. S., Dallas, Wis.; D. D. J., Sac. Terr.

Skitteringer.

Til Børnenes Jubeloffer modtaget:
Ved Pastor N. C. Olsen, Ill., fra Vir-
gitte Hansen..... 25 Cents
og fra hans egne Børn .. 40 "
J. B. Frich.

ABC Læsebog for Børn med Vil-
leder af H. Noalkvam. Decorah, Iowa.
Pris 10 Cents.

Denne ABC er indrettet paa en anden Maade end vore tidligere norske ABC'er. Børnene ville efter den lettere og med større Lyst lære at læse, saa jeg vil raade Enhver til at foretrække denne ABC. Fortalen gi-
ver tilstrækkelig Bessed om Undervisnings-
metoden.

J. B. F.

Børneblad.

NB. Husk paa snart at betale Børne-
blad! Indbetalingerne have iaar hidtil væ-
ret usædvanlig smaae. Agenter maa ogsaa
mærke sig, at den for Forskud lovede Præ-
mie kun gjælder til Udgangen af Marts.

J. B. Frich.

Entered at the post office at La Crosse,
Wis., as second-class matter.

Printet i „Garden“s Avistrykkeri, La Crosse Wis.